

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๑

อย่าฟุ่มเฟือย

ก่อนจ้งหัน

อาหารวัดป่าบ้านตาดถ้าอยู่ในภูเขาแล้วภูเขาแหลกหมด เพราะรสอาหารมันเหยียบธรรม ภาวนาไม่เป็นที่วัดป่าบ้านตาด ใครอยากตายให้ฉันมากๆ นะพระพุทธรเจ้า-สาวกทั้งหลายท่านขาดแคลนๆ ท่านเขียมๆ ท่านดัดตนเองนะ พวกเราจะให้อะไรดี ให้อาหารดีดี กินแล้วก็นอนเหมือนหมูเท่านั้นแหละ มีพระท่านพูดตลกน่าฟังนะ วันไหนเราไม่อยู่ เราไปฉันนอกวัดอย่างนี้ เอา วันนี้ฉันให้อุ้มพวกเรา ท่านไม่อยู่ คงระวังทำ พอเห็นทางนี้ออกไปแล้ว เอา ฉันให้เต็มที่นะพวกเรา วันนี้ท่านไม่อยู่ ขบขันดี

เอาให้เต็มที่ก็เอาเถอะ เราอยู่เราก็ท้องเรา ท้องใครท้องเรา เอาให้เต็มที่ ชี้แตกกับที่ฉันก็ได้ ถ้าไม่เขียมพุงเจ้าของ ฉันให้อุ้มพวกเราวันนี้ท่านไม่อยู่แล้ววันนี้ ท่านพูดตลก คือระวังตลอด ที่นี้ความระวังมันเป็นธรรมใช้ไหมละ ผู้ปกครองก็ดูทุกอย่างเป็นธรรม ผู้ปฏิบัติตามก็คอยระวังเนื้อระวังตัวตลอด นานๆ ก็ไพล่มาที่หนึ่ง เอาให้อุ้มนะ วันนี้ท่านไม่อยู่ เอาให้อุ้มนะวันนี้ ท่านอยู่ก็ตามเถอะ ฟาดลงไปพุงแตกเราไม่ว่า แต่พุงในตลาดไม่มีขายนะ ถ้าอยากจุมให้กินให้มาก ไม่มีขายละ พุงอะไหล่มิให้พร

หลังจ้งหัน

ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๑๑,๖๓๗ กิโลกรัม หรือ ๑๑ ตัน ๖๓๗ กิโลกรัม หลังจากมอบแล้วได้ทองคำประเภทน้ำไหลซึมเพิ่มเข้าอีก เมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ เป็นทองคำ ๓๙ กิโล ๔๙ บาท ๒ สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเป็น ๑๑,๖๗๗ กิโล ๑๖ บาท ๑๓ สตางค์ พี่น้องชาวไทยเราชวนขยายสมบัติเข้าคลังหลวง ได้ไม่น้อยนะ ตั้ง ๑๑,๖๗๗ กิโล ๑๖ บาท ๑๓ สตางค์ ทองคำเข้าคลังหลวงเหลืออร่ามอยู่ในคลังหลวง ใครหาได้ที่ไหน ก็มีแต่พวกพี่น้องทั้งหลายเรานี้หามาได้ตั้ง ๑๑,๖๗๗ กิโล ๑๖ บาท ๑๓ สตางค์ ไม่ใช่บ่อยๆ นะทองคำ ๑๑,๖๗๗ กิโล ๑๖ บาท ๑๓ สตางค์

ทองคำนี้ไม่ใช่ที่ไม่มีอยู่ตามบุคคลในบ้านในเรือนใดๆ แต่ไม่มีผู้นำ จะว่าตระหนักเห็นยาก็ไม่ใช่ ไม่มีผู้นำ เมื่อมีผู้นำแล้วก็มีช่องทางออก คนนั้นก็ออก คนนี้ก็ออก อย่างทองคำที่เราเข้าคลังหลวงนี้ตั้ง ๑๑,๖๗๗ กิโล นี่ออกมาจากพี่น้องทั้งหลายแต่ก่อนมีอยู่นานแล้วนะ แต่เมื่อมีช่องทางที่จะออกได้ก็มีผู้นำ นี่ก็ออกได้ถึง ๑๑,๖๗๗ กิโล ๑๖ บาท ๑๓ สตางค์ ได้เยอะ ทองคำเข้าคลังหลวงเรา

ดอลลาร์ ๑๐ ล้าน ๒ แสนกว่า ดอลลาร์ได้เท่านั้นละ คงไม่ได้อีกดอลลาร์ เพราะความจำเป็นของเมืองไทยเราที่เกี่ยวกับการเงินการทองมีมากตลอด มีอยู่ทั่วประเทศ เฉพาะเงินไทยไม่พอ ดอลลาร์มีเท่าไรก็ดึงออกมาช่วยเงินไทย เพราะฉะนั้นดอลลาร์จึงเข้าคลังหลวงไม่ได้เดี๋ยวนี้อ่า เข้าได้แต่ต้นเพียง ๑๐ ล้าน ๒ แสนดอลลาร์เท่านั้น จากนั้นไม่ได้เข้านะ ออกช่วยเงินไทย เงินไทยออกช่วยโลก การช่วยโลกไม่มีประมาณ แล้วแต่ความจำเป็นมาแฉะๆ ติดต่อกันด้วยเหตุด้วยผลสมควรที่จะช่วยเหลือกันขนาดไหนก็แยกออกไปช่วยเหลือตามเหตุผลโลก หรือความจำเป็นอำนาจ

เพราะฉะนั้นเงินที่มีเท่าไรพี่น้องทั้งหลายบริจาคมานี้จึงไม่มีเหลือละ เราเอาออกอย่างนี้แหละ เอาออกตามความจำเป็น จำเป็นที่ไหนๆ ก็ช่วยกันไปๆ อลัญญมณู อาศัยซึ่งกันและกัน อยู่ลำพังคนเดียวไม่มีความหมาย ไปนอนอยู่กองเงินล้านก็ไม่มี ความหมาย มันมีความหมายอยู่กับเพื่อนฝูง มีน้ำใจต่อกันชุ่มเย็น แม้ที่สุดไปไม่พ้นไอ้ ตูบไซ้ใหม่ละ ไม่มีใครก็เอาไอ้ตูบเป็นเพื่อน คนเราเป็นสัตว์ขี้ตลาดอยู่คนเดียวไม่ได้ แม้ ที่สุดต้องเอาไอ้ตูบมาเป็นเพื่อน ก็เป็นอย่างนั้นละ

เพราะฉะนั้นจึงให้เห็นใจซึ่งกันและกัน ความอาศัยซึ่งกันและกันมีน้ำหนักเท่ากันหมด ไม่ว่าแต่ผู้ใหญ่ผู้น้อยอาศัยซึ่งกันและกันตลอดเลย มีอะไรๆ ก็ต้องช่วยเหลือกัน ข้าวเราก็ได้ไม่น้อยเห็นใหม่ละ ได้เท่าไรกระสอบนะ (๗,๕๐๐ กระสอบ) ดูเหมือนมากกว่าปีกลายนะ ปีกลายดูว่า ๕,๐๐๐ ปีนี้ขึ้นถึง ๗,๐๐๐ เขียนไว้แล้วลิม เขียนไว้ทุกปี ปีไหนข้าวเหนียวได้เท่าไรๆ ข้าวเปลือกได้เท่าไรจดไว้ๆ เราก็ลิมเสีย แต่ปีนี้รู้สึกจะมากกว่าทุกปี เราพยายามที่สุดละที่จะช่วยหนุนส่วนรวม เข้าหาส่วนรวมๆ ปลีกย่อยที่ ไหนให้ไหลเข้ามาหาส่วนใหญ่ ส่วนใหญ่ถ้าเรามีเงินก้อนก็พออยู่พอเป็นพอไป

นั่นเห็นใหม่เขาเขียนไว้ที่นั่น พระเจ้าแผ่นดินรัชกาลที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ เราอ่านดู ท่านชวนชวยแทบเป็นแทบตาย ไม่อย่างนั้นเมืองไทยเราจะถูกเขายึด จะต้องไถ่ถอนเงิน ตั้งแต่ในวงศ์กษัตริย์ลงมาออกหาพี่น้องชาวไทยเรา ต่างคนต่างเฉลี่ยเผื่อแผ่กัน เขากำหนดเท่านั้นชั่วโมงเท่านั้นชั่วโมงเลยแล้วเขาจะยึด ก็ต้องวิ่งเต้นชวนชวยกัน อยู่ที่หน้าศาลาเราไปอ่านดู รอดตัวได้ก็เพราะความเสียสละส่วนย่อยเพื่อรักษาส่วนใหญ่เอาไว้ เช่นประเทศชาติเป็นส่วนใหญ่ เงินทองข้าวของที่มีอยู่กับแต่ละคนๆ เป็นส่วนย่อย และรวมกันเข้าไปไถ่ถอนบ้านเมืองของตนออกมา ไม่อย่างนั้นไอ้ฝรั่งไอ้จมูกโด่งมันจะไปกลืนกินหมดเข้าใจใหม่ละ ต้องเอาเงินยัดจมูกมัน มันก็หงายไปเราก็รอดตัวมา เข้าใจใหม่ละ อย่างนั้นนะ

นั่นนะอ่าน เราไม่ได้อ่านเฉยๆ ทำอะไร อ่านอะไรอ่านจริงๆ หาเหตุหาผล อย่างรัชกาลที่เท่าไรในหน้าศาลา ท่านไถ่ถอนชาติของเรามาได้ๆ นั่น สมท่านเป็นพ่อแม่ของ

แผ่นดิน ไม่อย่างนั้นตาย ไข่หรั่งมันเอาไปสะแตกหมด แล้วเอามาจนได้กลับคืนมาจนได้ นี่ติดฟาดออกทั่วประเทศ เวลามันจะกินจะกลืนประเทศไทยเราไม่เห็นว่าจะไร มันก็ได้เรื่องมา เราถึงได้เขียนมา เราเอาเรื่องออกมาอ่านจะเป็นอะไรไป

การอยู่การกินใช้สอยของเมืองไทยเราอย่าฟังเพื่อนะ ฟังให้ดีทุกคนเมืองไทยเราเราก็เกิดอยู่ในท่ามกลางของเมืองไทย ทราบเรื่องราวของปฐาตายายของเรามาโดยลำดับลำดับ ท่านไม่ฟังเพื่อห่อเหิม แต่คนมีน้อย สมบัติสิ่งของเงินทองการจับจ่ายมันก็มีมาก ก็กินอย่างฟุ่มเฟือยๆ กินจนกลายเป็นเรื่องลืมนื้อลืมนั่วไป จนกระทั่งมาถึงลูกหลานไทยเราที่นี่ เหตุการณ์มันเปลี่ยนแปลงปรับตัวไม่ทัน เอาความฟุ้งเฟ้อห่อเหิมมาใช้แบบสรุ่ยสรุ่ยใช้ไม่ได้นะ ในปัจจุบันนี้ต้องมีการเข็มๆ การประหยัดมัธยัสถ์ไม่อย่างนั้นไม่ทันกัน

ธรรมพระพุทเจ้าชมเขยมาทุกพระองค์นะ ไข่เรื่องความฟุ้งเฟ้อห่อเหิมทรงตำหนิเอามากมาย ไม่ว่าพระพุทเจ้าพระองค์ใดตำหนิทั้งนั้นแหละ ความรู้จักประมาณอุปปีจจตา ความมักน้อย อย่าเสือกไปมีเมียน้อย อย่างการ์ตูนเขาเขียนไว้ มันเขียนติดไว้สายระโยงระยางลงมาจากศาลพระภูมิ ระโยงระยางมานี้ ไข่นี้มันก็ไปจุดธูปเทียนไหว้ศาลพระภูมิ เฮ้ย มันทุกซ่อะไรหลาน ไข่ย เป็นทุกซ่อปุ เป็นทุกซ่อเพราะอะไรละ ก็เป็นทุกซ่อเพราะปฏิบัติตามปู้นั่นแหละ ปูสอนว่าอย่างไรแล้วเราไปปฏิบัติอย่างไร ปูสอนว่าให้มีความมักน้อย แล้วเป็นอย่างไรมันถึงเป็นทุกซ่อละ ไปมีเมียน้อย ปูก็เลยหมดทำ มีแต่เสียง เฮ้อ อยู่ข้างบน เฮ้อ เท่านั้นเอง มันคือไม่เข้าใจเรื่องนี่ ว่าได้แต่เฮ้อเท่านั้น เป็นความตลกเหมือนกัน การ์ตูนมันต้องเขียนตลกไว้ทุกแห่ง

ให้มีความประหยัดนะ ธรรมสอนโลกมานานแล้ว สอนโลกก็โลกมนุษย์เรา สอนมนุษย์ไม่ได้จะสอนอะไร สอนหมาเหรอ หมา ๘ ตัว ๙ ตัว ตั้ง ๒๐ ตัวอยู่ในวัดป่าบ้านตาด หมาท่านยังต้องสอนมันนะ ตัวไหนรังแกกันเสียงฮือๆ ฮ่าๆ ไม่เรียวใส่ตุ้มเปิดเลยนะ พอขูเขาฮ่านี้ต้องวิ่งหนี ไม่วิ่งไม่เรียวลงหลัง นั่นท่านสอนหมา จนกระทั่งขูกันไม่ได้ ตัวไหนขูตัวไหนไม่เรียวลงเลยๆ เสียงมาด้วยกัน นิ้วของเรานี้มีกี้นิ้วเขาไม่ได้ทะเลาะกัน นิ้วมือนิ้วเท้ามีเท่าไรอยู่กันเป็นสุขสมบูรณ์แบบด้วยกัน อวัยวะทุกส่วนต่างมีคุณค่าเหมือนกันหมด

อันนี้หมาก็เสียงไว้สำหรับเป็นคุณประโยชน์เท่าบ้านเท่าเรือน แล้วมาเท่ากันแล้วกัดกันใช้ไม่ได้ ไม่เรียวลงเสียงตุ้มเข้าใจไหม พอมันห่อเขานี้มันวิ่งเลยนะ มันรู้ หมาวัดนี้รู้กัน หมาก็ยังสอนได้ ทำไมสอนคนไม่ได้ หมาในวัดนี้ตัวไหนมันรังแกหมู่เพื่อนห่อๆ ไม่เรียวลงเตียนัน พอห่อๆ สองเปรี๊ยะเปิดเลย ตั้งแต่นั้นพอห่อหาทางออก ไม่เรียวจะลง เข้าใจไหม นั่นท่านสอนหมาท่าน เอาจริงเอาจังมากนะ เล่นกันอยู่ดีๆ เวลาไปห่อ

เขาไม่เรียวยงไม่ปราณี ไม่ปราณีเลย ไม่เรียวยงปี่วะวังเลย เวลาเล่นก็เล่นกันดี ๆ แต่เวลาไปห่อใส่เขา เลยหึงซิเห็นว่าท่านเล่นกับเรา หึงใส่เขา บทเวลาไม่เรียวยงไม่เห็นหึงวังป่าราบไปเลย ฟังซิ ท่านสอนหมาก็เป็นอย่างนั้น แล้วสอนคนไม่ได้หมดท่านะ ถ้าเป็นครูบาอาจารย์อย่างอยู่ศาลานี้ หลวงตาบัวอภักข์มากสอนใคร ๆ ก็ไม่ได้ ก็เพราะตัวมันดี ละทำถึงสอนคนอื่นไม่ได้

ให้มีการประหัตมัจฉัตถ์นะ อย่าฟังเพื่อห่อเหิม บ้านเมืองไม่เหมือนแต่ก่อน แต่เก่า คนมีมากเรื่องราวทั้งหลายก็มีมาก การอยู่การกินทุกสิ่งทุกอย่างต้องแย่งต้องชิงกันไม่เช่นนั้นตาย หากินไม่ทันเขาตาย ต้องใช้สติปัญญา การอยู่การกินใช้สอยทุกสิ่งทุกอย่าง อย่าฟุ่มเฟือย ฟุ้งเพื่อห่อเหิมไปเลยใช้ไม่ได้ ต้องรู้จักประหัตมัจฉัตถ์ พออยู่พอกินเท่านั้นแหละ กินลงไปพอปากพอท้องแล้วพอ จะกินฟุ้งเพื่อห่อเหิมอะไรนักหนา เทศน์เท่านั้นละวันนี้

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ